

10 Nieuwe rector

Goed dat de UM van de regels afweek, vindt Bussemaker

16 Cato

Big 'buurman' is watching you

7-10 Opening of the academic year

- ▶ Lecture Mathieu Segers
- ▶ Hustinx prize: Bart van Grinsven
- ▶ Student prize for MAP

observant|2

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 37 | 8 september 2016

nl

Strategisch Programma 2017-2021

Niet alleen topstudent, ook doorsneestudent krijgt aandacht

Meer samenwerking over de grenzen van faculteiten, vakgroepen en disciplines heen, en studenten die vanaf dag een kennismaken met onderzoek. Dat zijn de twee meest in het oog springende voornemens uit het deze week gepresenteerde Strategische Programma 2017-2021 van de Universiteit Maastricht.

Niet dat alles nieuw is: ook in het vorige vijfjaarplan (2012-'16) stond interdisciplinariteit al hoog in het vaandel. Dat wordt nu dus sterker aangezet. Maar de nadruk op onderzoek dat verweven wordt met het onderwijs, liefst in langlopende projecten, is wél nieuw.

Het programma, zo wordt het college van bestuur niet moe te beklemtonen, is deze keer van onderop gegroeid, met zo veel mogelijk inbreng van staf en studenten, onder meer in speciale denktanks. Dat heeft ook geleid tot een nieuwe 'filosofie' onder de naam CORE, die staat voor Collaborative, Open, en ResearchEducation, dat laatste inderdaad als één woord te lezen.

Het gaat om ambitieuze plannen die in de komende vijf jaar handen en voeten moeten krijgen. De openheid bijvoorbeeld zou ertoe moeten leiden dat de onderzoeksinfrastructuur van de UM ter beschikking staat aan alle stafleden en studenten; uitkomsten van research zouden vrijelijk beschikbaar zijn voor wie het maar wil.

Voor het eerst worden nu ook bestuurlijke uitgangspunten geformuleerd, waarbij de UM zich afzet tegen de algemene trend van steeds centralere sturing bij universiteiten. In Maastricht geen 'managementdenken', klinkt het. Het bestuur stelt zich bescheiden op: decentralisatie is troef, men vertrouwt erop dat zaken ook lager in de organisatie goed geregeld kunnen worden. "We zijn een high-trustorganisatie", verklaarde col-

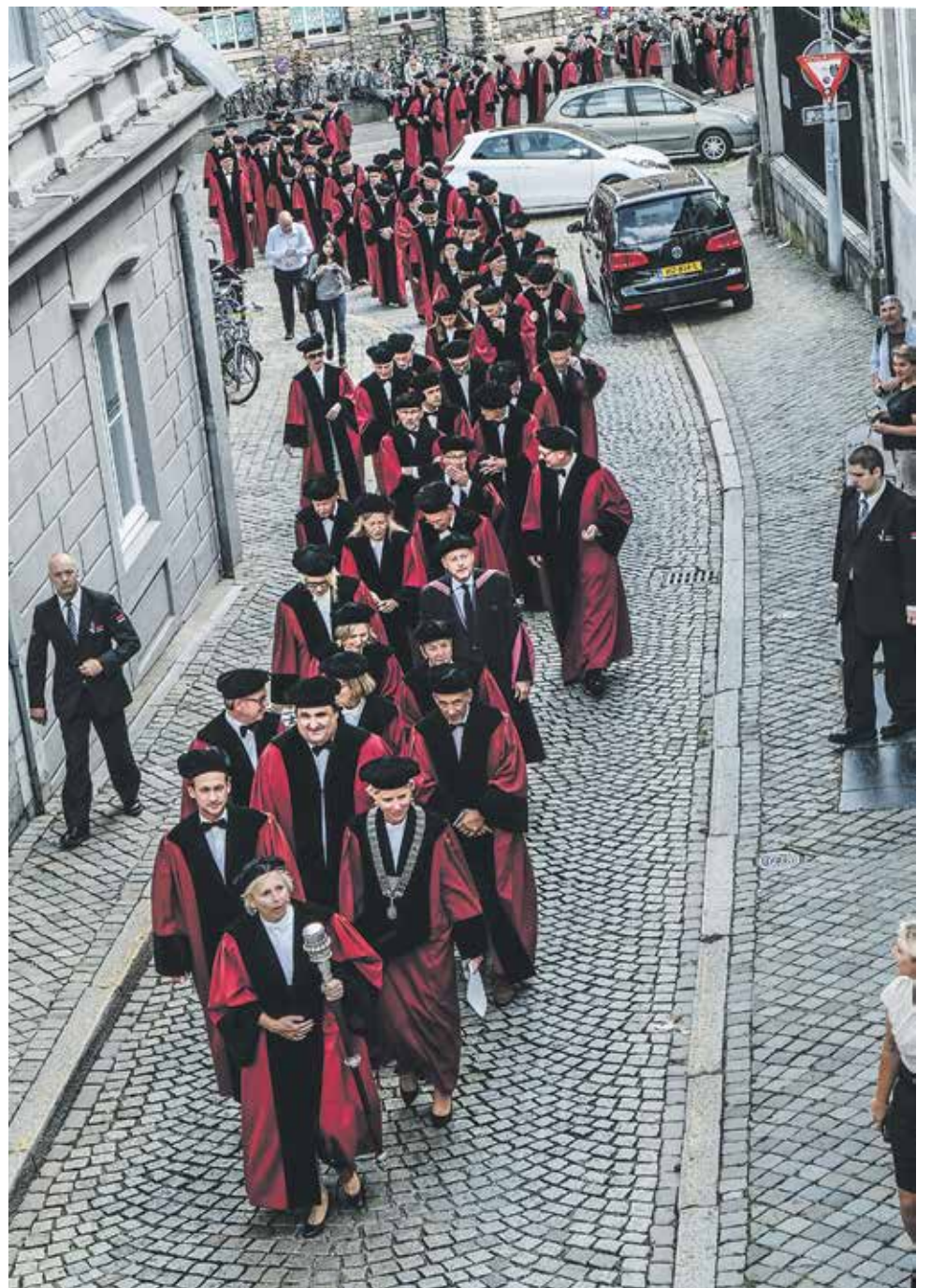
legelid Nick Bos niet lang geleden tegenover de universiteitsraad, "en daarmee nemen we het risico dat er weleens iets mis gaat".

In de onderwijsparagrafen is eveneens een opvallende nieuwe toon te vinden. Waar niet lang geleden alle aandacht uitging naar 'topstudenten' wordt nu expliciet ruimte gemaakt voor de doorsnee student. En wie dan extra begeleiding nodig heeft, zal die krijgen.

De UM blijft, niet verwonderlijk, streven naar een zo breed mogelijk samengestelde staf- en studentenpopulatie. Diversiteit is, zeker met de komst van de nieuwe rector, tot topprioriteit verheven. Dat betekent uiteraard voortgaande internationalisering en sterk gespreide werving van studenten, zonder percentages te vermelden. Tot voor kort gold het adagium van minimaal 50 procent Nederlandse studenten. Nu heeft men het over een "evenwichtig samengestelde populatie uit de regio, Nederland, Europa en de rest van de wereld". Wat precies 'evenwichtig' is, daar bestaan ongetwijfeld ideeën over. Maar die staan niet in dit Strategisch Programma.

Vermeldenswaard ten slotte is het streven om de maatschappelijke betrokkenheid van studenten te stimuleren. Dat kan via stages, waarvoor meer ruimte moet komen, maar ook door op allerlei terreinen activiteit in de buurten te promoten, eventueel zelfs door er punten in het curriculum voor te geven. Opmerkelijk: jaren nadat de wetenschapswinkel - studenten en staf die wetenschap bereikbaar maakten voor armlastige mensen en organisaties - om bezuinigingsredenen de nek is omgedraaid, lijkt het fenomeen weer terug te komen, nu onder de noemer 'kennisminkels'.

Wammes Bos

The cortege on its way to the Vrijthof Theatre Photo: Joey Roberts

eng

Opening of the academic year

Drum rolls and fanfare

How do you organise an opening of the academic year where the audience *doesn't* fall asleep? When students proposed organising this year's programme themselves, Maastricht University president Martin Paul, never a big fan of these sorts of festivities, jumped at the chance. That would liven things up, he figured.

He was right. During the ceremony in the afternoon, a thirteen-strong orchestra accompanied the introduction of every speaker as though they were about to perform a death-defying trapeze act. The morning session, in the Aula of the Minderbroedersberg, showcased a well-oiled presentation and slick videos of the new Strategic Programme 2017-21. Two legal scholars, Mark Kawakami and Catalina Goanta, chatted to one another like something out of an American-style talk show, joined by a 'digital moderator'

who intervened from time to time via the big screen. The gimmick of the cross-talk between live and virtual presenters literally went over the heads of the audience and thus fell slightly flat. Fortunately, comic relief came in the form of two law students who gave a PechaKucha-style presentation: twenty slides, twenty seconds of commentary per slide. The Scot Ben Thomson stole the show by comparing every animal that was flashed up on screen with family members back home.

The Strategic Programme was touched upon in a number of talks, but otherwise didn't get much of a look-in. "It was funny, but I did expect something more substantive", sighed one guest afterwards. "It is an academic opening, right?"

To be continued on page 7

Grote drukte op personeelsfeest afgelopen maandag. Zie pagina 3 Foto: Joey Roberts

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

“Ik stond al bijna bij Schoevers ingeschreven”

Naam: Jacobine van den Brink (Harderwijk, 1978) * **In het dagelijks leven:** hoogleraar Europees en nationaal bestuursrecht, sinds 1 juli 2016 * **Burgerlijke staat:** getrouwd met Hilco, twee dochters (1 en 3) * **Woont in Putten**

Foto: Loraine Bodewes

Op vakantie geweest naar... Corfu. Een weekje in juni. Een echte kindervakantie [lacht]. We hadden een huis gehuurd, samen met vrienden met kinderen van dezelfde leeftijd. Dat maakt het allemaal wat makkelijker.

Eerste dat ik 's ochtends doe: Naar beneden om mijn lenzen in te zetten. Ik heb -4, dus die heb ik echt nodig. Onze badkamer is op de begane grond. We zijn van Den Haag naar Putten verhuisd en zitten nu tijdelijk in een huurwoning, in het kantoorpand van een voormalig loonwerkersbedrijf. Van buiten ziet het eruit als een boerderij maar van binnen heeft het nog de klassieke kantoorindeling met kamers van vijf bij vijf. Bij binnenkomst zie je zelfs nog het bordje 'receptie'. Het is een beetje improviseren, maar we willen graag in Putten blijven, omdat mijn ouders daar ook wonen. We wachten tot we een geschikt huis vinden. Mijn man werkt voor KPN in Den Haag, hij is op woensdag en in het weekend thuis. Ik blijf door de week in Maastricht. Dagelijks op en neer rijden is te veel van het goede. Mijn ouders helpen gelukkig veel bij het opvangen van de kinderen.

Ik praat te vaak tegen mijzelf. Nee, niet tegen mijzelf, maar ik praat graag. Ik moet zorgen dat er een balans is tussen ontvangen en zenden [lacht]. Vroeger ergerde ik me aan mensen die in een tweegesprek nooit een vraag aan mij stelden, het leek wel desinteresse. Maar ik weet nu dat sommigen gewoon bang zijn om nieuwsgierig te lijken. Ik ben opgevoed met een open houding, even vragen hoe het is, wat hem of haar bezighoudt. Als je je kwetsbaar opstelt, kun je daar mooie vriendschappen voor terug krijgen.

Ik koop mijn hele hebben en houden online. Niet alles, maar wel veel, zeker sinds de kinderen er zijn. Ik heb gewoon minder tijd om naar de stad te gaan. Ik ben een groot Bijenkorf-fan, ze hebben een prettige online winkel.

De laatste keer dat ik mijn studentenhuus zag... Heb ik niet gehad. Toen ik rechten ging studeren aan de Universiteit Utrecht wilde ik in ieder geval het eerste jaar thuis blijven. En dat beviel prima, mijn hele studietijd ben ik daar gebleven. Als ik in de studentenhuizen van vriendinnen op bezoek was, vond ik het er

zó vies. Nee, het studentenleven trok me niet. Achteraf zou ik het anders doen. Het is goed om op je 18^e zelfstandig te gaan wonen. **Zomergasten of Linda's Zomerweek?** Geen van beide. Ik heb geen geduld om drie uur naar iemand op televisie te luisteren, ik kijk überhaupt weinig. Van detectives houd ik wel, die kijk ik op de laptop of de iPad. Ik ben altijd bezig: kijk ik televisie dan ben ik ook aan het breien. Ik heb van mijn coach geleerd dat ontspannen – niks doen – ook mag. Die coach heb ik al jaren, heel fijn, want zij leert mij te reflecteren. Ik houd van mijn werk, kan het moeilijk loslaten.

Als ik één ding aan mijn lijf mocht veranderen... Niets. Je bent zoals je bent. Ieder mens is uniek en daarom mooi.

Mijn grote liefde: Hilco. Ik heb hem in de Bethlehemkerk in Den Haag leren kennen, in een vriendengroep. Voor mij was het liefde op het eerste gezicht, maar van zijn kant niet hoor. Het heeft wat moeite gekost, maar de aanhouder wint. We zijn zeven jaar samen.

Natuurlijk blader ook ik door de Story als ik in de wachtkamer zit. Zonde van de tijd, ik ben totaal niet geïnteresseerd in BN-verhalen. Ik neem altijd mijn eigen krant mee, *NRC Next*. Vooral de carrièrebijlage van woensdag waardeer ik enorm, de column van Japke-d. Bouma over kantoor, zo lollig. Ik heb veel interesse in leiderschap, vind het leuk om te lezen hoe je je persoonlijk kunt ontwikkelen, wat mij betreft een ondergewaardeerd thema in de wetenschapswereld. Wat mijn hoogleraarschap betreft: ik heb altijd ambities gehad en wist dat er in Leiden [waar ze is gepromoveerd en universitair docent was] voorlopig geen plekken vrij zouden komen. Toen ik de vacature in Maastricht tegenkwam, heb ik gesolliciteerd. Ik had geen idee hoe zo'n procedure zou verlopen.

Als kind sloeg ik al stappen over. Ik heb geen klas overgeslagen, maar was wel leergierig. Ik kon al lezen voordat ik naar school ging. In sport was ik geen uitblinker, ik had geen balgevoel. Muziek kon en kan me nog steeds bekoren. Ik zing al jaren (sopraan), net als mijn moeder, tantes, nichtjes. Mijn zus is professioneel zangeres. Bij haar neem ik af en toe les. Vaya con Dios heet

mijn koor, we zijn met twaalf dames.

Het vertrek van Groot-Brittannië is voor Europa het begin van het einde. Ik houd me vooral bezig met Europese subsidieregelingen – waar gaan de Europese subsidies naartoe, hoeveel wordt er verdeeld, et cetera. Maar los daarvan kan ik mij goed voorstellen dat mensen vinden dat ze weinig invloed hebben op alle beslissingen die in Brussel worden genomen terwijl het wel hun portemonnee raakt. De Europese samenwerking is beter geweest en dat is zachtjes uitgedrukt. Europa moet haar ambities bijstellen, we moeten nadenken over wat verstandig is, welke koers we moeten gaan varen. Ik sta er zelf echter heel neutraal in, ben geen Europa-gelovige, maar volg wel al het EU-nieuws op de voet. **Toen ik vijf was, wilde ik prinses worden, toen ik 17 was advocaat:** Op mijn vijfde wilde ik verpleegkundige worden. Ik was veel ziek, had hypoglykemie, een tekort aan suiker, en lag ieder jaar wel een paar dagen aan het infuus in het ziekenhuis. Sinds mijn tiende gaat het beter. Door yoghurt met druivensuiker te eten kon ik de flauwte voor zijn. Na het vwo wilde ik secretaresse worden, hield ervan om dingen te regelen, ik stond al bijna bij Schoevers ingeschreven. Mijn oom raadde het mij af, zo van 'je gaat met jouw eindcijfers toch geen secretaresse worden'. Uiteindelijk werd het een studie rechtsgeleerdheid aan de Universiteit Utrecht. Ik haalde hoge cijfers, vond het fantastisch, vooral staats-en bestuursrecht.

Moelijkste aan wetenschapper zijn: Ik heb geleerd om mijn eigen pad te volgen maar dat is niet gemakkelijk. Ik zie het om me heen: jongere collega's die zich vergelijken met anderen, met andermans publicatielijst, terwijl ik het zó belangrijk vind dat je naar jezelf luistert. Je moet uitgaan van je eigen kracht. Natuurlijk is er veel competitie, je vraagt je af of je na je promotie mag blijven of niet, maar mijn advies is: 'Wees daar niet zo mee bezig, doe wat je leuk vindt.' Ik geloof echt dat alles op z'n pootjes terecht komt.

“Geef universiteiten minder geld als ze vrouwen achterstellen”

In de wetenschap verdienen vrouwen nog altijd minder dan mannen. En nee, dat komt niet doordat ze vaker in deeltijd werken. We moeten maar eens harde eisen gaan stellen, zegt het Landelijk Netwerk Vrouwelijke Hoogleraren.

Vrouwen maken nog altijd minder snel carrière in de wetenschap dan mannen en ze krijgen ook minder goed betaald. Een man verdient gemiddeld 390 euro per maand meer dan zijn vrouwelijke leeftijdgenoot.

Want mannen worden eerder universitair hoofd-docent of hoogleraar. Maar dan nog: ook binnen die functies verdienen mannen meer dan hun vrouwelijke collega's en ze ontvangen ook vaker een toelage voor bijvoorbeeld bestuurswerk.

Aan de inzet van vrouwen ligt het niet. Vrouwen werken nauwelijks vaker in deeltijd dan mannen, staat in een rapport van het Landelijk Netwerk Vrouwelijke Hoogleraren over de beloningsverschillen. Het moet aan *genderbias* liggen, oftewel seksisme.

“Voor mannen is de academische carrière een glijbaan en voor vrouwen een klimmuur”, meent voorzitter Ingrid Molema, hoogleraar levenswetenschappen in Groningen. “Sinds de jaren negentig hebben we vreselijk veel vrouwelijke studenten. Dat zou je onderhand toch mogen terugzien in het wetenschappelijk personeel?”

De positie van vrouwen in de wetenschap wordt wel iets beter, maar ondanks alle goede bedoelingen en voornemens gaat het Molema te langzaam.

Universiteiten moeten het probleem maar eens gaan voelen in hun bekostiging, vindt ze.

“Geef universiteiten minder geld als ze het niet goed doen”, zegt Molema. “Al die plannen en streefcijfers op de tekentafel waren prachtig, maar als we nu geen meters gaan maken, dan geef je eigenlijk toe: het gaat niet lukken.” Wat haar betreft mag een deel van de ‘eerste geldstroom’ ervan afhankelijk worden.

“Mannen en vrouwen zijn even slim, even kundig”, stelt ze. “Toch wordt het gros van de hogere functies bekleed door mannen. Dat betekent dat minder competente mannen op stoelen zitten waar competentere vrouwen hadden kunnen zitten.”

Deze week overhandigde Molema het rapport aan minister Bussemaker van OCW bij de opening van

het academische jaar aan de Vrije Universiteit. De minister vindt het onderwerp belangrijk en wil niet uitsluiten dat ze met universiteiten kwaliteitsafspraken gaat maken over de gelijke behandeling van mannen en vrouwen. Daar komt ze nog op terug.

Molema ziet een grote rol weggelegd voor *diversity officers*. “Misschien is het voor sommige mannen beangstigend dat er zoveel slimme vrouwen aan de poort staan, maar het achterstellen van vrouwen gebeurt lang niet altijd bewust. Een diversity officer kan bijvoorbeeld in de gaten houden of er genoeg vrouwen in de sollicitatiecommissies zitten en of de beste vrouwelijke kandidaten wel op gesprek worden uitgenodigd.”

HOP

Personeelsfeest: druk, gezellig en een natte voet

Parkeerplaats MBB omgevormd tot feestterrein Foto: Joey Roberts

Het is 18.45, maandagavond 5 september. Bij de deur van de Minderbroedersberg staat een heus ontvangstcomité. Collegevoorzitter Martin Paul (met een pilsje in de hand) en vicevoorzitter Nick Bos geven bezoekers van het personeelsfeest een hand. De hal is versierd met levensgrote beelden, op de trap speelt een tweemans orkest. De binnenplaats staat het dan al mudje vol en ook de filevorming voor de barbecue op de parkeerplaats is al een melding op de regionale radio waard. Twintig minuten wachttijd voor de hamburgers, worstjes of kip. Een enkeling kruipt voor, de meesten berusten in hun lot.

Het is druk, veel drukker dan van tevoren was geraamd. De organisatie hield rekening met zeventienhonderd mensen, maar toen bleek dat het animo veel groter was en tal van medewerkers hun teleurstelling lieten blijken - waarom had de UM pas in de vakantie een uitnodiging gestuurd? Waarom was er niet aangekondigd dat het aantal plaatsen beperkt was? - schroefde het college van bestuur met het organiserende Studium Generale het aantal op tot 850. Van controle aan de deur was maandagavond geen sprake, iedereen kon erin.

In de loop van de avond waagt een enkeling zich

op de vloer van de binnenplaats waar de volumeknop flink open staat. Het fonteintje in het midden, met zijn watergeultje eromheen, bezorgt menigeen - het is al donker - een natte voet. Op de parkeerplaats zingt een groepje voluit mee met een orkestje, even verderop staat het college van bestuur met een paar decanen. Er klinkt luid gebulder. Er wordt nog een drankje aangerukt, “nog één wijntje”, de diehards gaan nog niet naar huis.

Riki Janssen

‘Proefballon’ Universiteit Tilburg leidt tot irritatie

Het voorstel van de Tilburgse collegevoorzitter Koen Becking om één grote Universiteit Zuid-Nederland op te richten, wekt ergernis op bij zijn collega's. “Dit is wel drie bruggen te ver.”

Becking lanceerde zijn idee maandag bij de opening van het academisch jaar. Intensieve samenwerking tussen universiteiten en hogescholen biedt allerlei voordelen, legde hij uit: samen kunnen ze bijvoorbeeld meer financiering verwerven en zijn ze aantrekkelijker voor internationaal talent.

Maar de Technische Universiteit Eindhoven was niet blij met de ‘proefballon’ van Becking.

“Zonder goed bestuurlijk overleg moet je zoiets niet naar buiten brengen”, aldus bestuursvoorzitter Jan Mengelers tegen Cursor. En in het Brabants Dagblad zei hij: “Dit is niet één brug te ver, dit is wel drie bruggen te ver.”

Andere instellingen reageerden wat milder. Maastricht wil het gesprek wel aangaan, evenals Zuyd Hogeschool. Avans Hogeschool reageerde enthousiast: “Het is een zeer interessante ontwikkeling”, reageerde collegevoorzitter Paul Rüpp.

HOP

Laatste nieuws op

www.observantonline.nl
Word lid van
facebook.com/ObservantUM

Vanaf de eerste rij achter het cortège kon ik zien hoe Luc haar de ambtsketting omhing en met zijn vaderlijke glimlach ons vertelde: “U kunt gerust zijn. Het is goed zo.”

Was het toeval dat de cortège-leden in de rij voor mij allemaal vrouwen waren? Vrouwen die net als Rianne Letschert voor de wetenschap leven en zich door geen plafond laten stoppen op hun carrièrepad. De hooggeleerde dames waren zichtbaar tevreden: ze keken naar onze rector zoals alleen vrouwen dat kunnen, alsof we haar zelf gebarnd hebben.

Rectrix, een woord dat ik associeer met reuzinnen en opgestoken vlechten. Dat gaat niet op voor onze Maastrichtse Máxima, onze éminence blonde. Ze zal vriend en vijand voor zich winnen met de onweerstaanbare combinatie van wijsheid en charme en, waar nodig, de reuzin zijn.

Rectrix in motu

Deze week nog iets nieuws geleerd. Het Motu Proprio. Een brief of decreet van de Paus op persoonlijke titel, in gebruik sinds 1484. En zo'n kans om bemoeienis van zijn uit de kluiten gewassen hofhouding te omzeilen, laat onze Franciscus zich niet ontnemen. Hij schreef afgelopen week zijn Motu Proprio waarin hij een grote opruiming aankondigt in de overdaad aan burelen in het Vaticaan. *Back to basics*. Ik zou er bijna weer katholiek van worden, zo'n heerlijke Paus.

Dat Motu Proprio zie ik ook wel zitten voor Rianne. We geven haar tot Kerstmis en krijgen dan als kerstgeschenk het Motu Proprio van de Rectrix. Dan kan het budget voor kerstge-

schenken naar een beter doel gaan dan de toch al behoorlijk verweerde universitaire gemeenschap. Mij dunkt dat de brandende wereld ons momenteel meer dan voldoende ideeën aan de hand doet voor een geschikte bestemming. Ruim 100 dagen tot Kerst heeft Rianne om de grootste angels te identificeren en ze er met het Motu Proprio als pincet uit te halen. Want waar angels verwijderd worden, ontstaat bewegingsruimte en ‘lucht’: nieuwe rondes, nieuwe prijzen. Ik vertrouw erop dat Rianne, net als Franciscus, zal doorzetten en bereiken wat zij zichzelf en ons beloofd heeft. Rectrix in motu. Het academische jaar wordt spannender dan ooit.

Ellen Krijnen, manager Maastricht Summer School / manager Graduate School of Business and Economics.

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

*Myth busters:***Myth: A GP mainly treats common colds and has to refer more complex cases to the hospital**

Jochen Cals Photo: Joey Roberts Illustration: Simone Golob

New

It is not just the medical students who often see GPs as “middlemen”, says GP and researcher Jochen Cals. Many patients think the same. Daily practice is completely different. “Research shows that we deal with almost 95 per cent of the complaints ourselves, even the complex cases. It is only the tip of the iceberg that ends up seeing a specialist: a patient suspected of having cancer is referred to an oncologist, and one who has a heart attack goes straight to the cardiologist. Those specialists go the whole hog – tests, scans, blood tests, x-rays, deliberations with colleagues – in order to arrive at the correct diagnosis and provide a suitable treatment. Co-operation with them is extremely important for us, because they take care of issues that the GP is not able to deal with, let there be no mistake about that.”

But at the hospital, everything revolves around ‘disease’, the medical complaint, while the GP is much more about both ‘disease’ and ‘illness’. “Illness refers to how the patient experiences his/her complaints, disease and daily worries. It is the GP who observes the whole story of disease, personality, family, work and daily life, and adjusts the treatment accordingly.”

The GP gains insight into the patient’s life partly through surgery visits for their common colds,

“We deal with almost 95 per cent of the complaints ourselves, even the complex cases”

infected toes, itches, eczema, and fears. “More often than not these are non-serious disorders, easily remedied. The contact during these types of visits is very important. You get to know the family, know how things are at home and at work, you notice whether someone becomes anxious easily, or is more inclined to underplay the complaint. That picture is important in making the right decision. For example, if the patient who makes light about his complaints is sitting across from you because he is worried about pressure on the chest, then you know you have to be extra alert.”

The GP has to make a decision on the basis of relatively little information – the patient’s story and a physical examination, Cals emphasises. “We have to deal with a lot of uncertainties.”

Add to that the fact that many of the people in his waiting room suffer with several chronic complaints. “We call that multimorbidity. People don’t just have a ‘busted’ knee, but also diabetes, high cholesterol levels and problems with their hearts. This complexity is the most difficult of all: you have to adjust everything to everything and ensure that the solution for complaint A does not have a negative effect on complaint B. A specialist shows what is going on in his field – again, that is very important. Our worlds complement each other completely – but together with the patient, we look at the whole picture and in medical terms, that is often much more complicated. Specialists also acknowledge this.”

Lastly: what is true about the popular idea that GPs know a little bit about everything? Very little, says Cals. “We have to be able to recognise the signs in all fields. I don’t need to treat MS or intestinal cancer, but alarm bells do need to sound when I observe certain symptoms. That is very complex, especially at an early stage when symptoms are not very pronounced.”

Riki Janssen

This is a series in which academics shoot down popular myths

Survival guide for newbies in Maastricht

Soon I will be moving to Great Britain for a half year, so I want to pass on my tips to those who face the challenge to assimilate to this awkwardly awesome Dutch culture. Dutchies have a difficult language with an ‘I-will-spit-on-you’ kind of sound. Don’t feel miserable, even a Dutch cat will pronounce their ‘g’ better while dealing with a hairball than you. Dutchies easily master other languages and their verbal fluency is especially manifested in criticizing. Dutchies believe that criticism makes you ‘a better person’, at least, that is what their parents told them while breaking their ego or heart, or both. They were raised to be rational, humble (cheap), and aloof. For example, when I called a Dutch neighbor in panic, believing that I accidentally put a kitten in the washing machine, she calmly replied to let the machine finish, since the kitten must be dead anyway. As if the clothes would be perfectly clean with a dead cat on it. For Dutchies, being humble basically means pretending to be poor by surrounding yourself with old and cheap (a.k.a. vintage) stuff. Thanks to that national passion for free crap, I spent a year with a live size carton board of Frans Bauer – a Dutch folk singer – that my roomie got for free (gratis). Therefore, if you ever want to see Dutchies blushing, just ask them about their earnings.

Physical contact is another aspect that makes them nervous, but you might consider respecting that boundary given their physically-active-but-thrifty-with-water lifestyle. Unlike them, their dogs enjoy cuddling. Still, keep in mind - that dog’s fur has not been dry since July, so it is like rubbing on a washcloth (but it is totally worth it!). The best assimilation trick that works for you is that every Dutch person wants to present their culture as the most tolerant and decent in the world. This gives you the liberty of being the biggest prick and yet somebody will help you if you run into problems. If, however, you seriously cross the line refer to the north or south Dutchies (always opposite of your current location), or just blame the Belgians or Germans. That is how they do it themselves. For the final tip, enjoy and always ‘stay in touch with the Dutch’, as my goodbye card says. Those Brits will have big clogs to fill.

Irena Boskovic, Ph.D. candidate, Faculty of Psychology and Neuroscience

Strategic Programme 2017-2021

Not only top students, but average students to receive attention too

More co-operation across faculty, department and discipline borders, and students being introduced to research from day one. These are the two most striking resolutions from Maastricht University's 2017-2021 Strategic Programme, presented this week.

Not everything is new: the last five-year plan (2012-16) also considered interdisciplinarity of paramount importance. This now gets a boost. But the focus on the interrelationship between research and teaching, preferably in long-term projects, is definitely new. The programme, as the Executive Board never tires of emphasising, has grown from the bottom up this time, with as much input as possible from staff and students, including the work of special think tanks. This has also led to a new 'philosophy' named CORE, which stands for *Collabo-*

orative, Open, and ResearchEducation, that last indeed to be spelled as a single word.

This is an ambitious plan, which must be implemented over the next five years. The openness, for example, should lead to the UM's research infrastructure being made available to all staff and students; results of research projects should be made freely available to everyone.

For the first time, management principles have been formulated, in which the UM is turning against the general trend of the increasingly centralised management of universities. There will be no 'management thinking' in Maastricht, it says. The board is taking a modest position: decentralisation is leading, the board being convinced that matters can also be managed properly lower down in the organisation. "We are a high-trust organisation," executive board member Nick Bos said not so long ago to the University Council,

"and as such we take the risk that things may sometimes go wrong".

A new and remarkable tone can also be found in the education paragraphs. Where not so long ago all attention went to 'top' students, room is now being made explicitly for the average student. Whoever needs extra supervision, shall receive it. The UM will continue, not surprisingly, to strive for the broadest possible composition of its staff and student population. Diversity, certainly with the arrival of the new rector, has been made a top priority. Obviously this means a continuation of internationalisation policies and widespread recruitment of students, although no percentages are mentioned. Until recently, the motto was a minimum of 50 per cent of Dutch students. The current policy speaks of a "balanced composition of the population, representing the region, the Netherlands, Europe and the rest of the world".

There are undoubtedly ideas about what is meant exactly by 'balanced'. But these ideas have not been expressed in the Strategic Programme.

A last thing worth mentioning is the commitment to promoting the social involvement of students. This can be done through work placements, for which more space should be created, but also by promoting all kinds of neighbourhood activities, possibly even by awarding credits in the curriculum. This is remarkable, because years after the research information centre – set up to enable students and staff to make science available to people and organisations with limited financial means – was discontinued because of cuts, it seems as if the phenomenon is back, this time under the name 'knowledge shops'.

Wammes Bos

350 newbies and 60 ambassadors

"Do you speak three languages or more?"

Did you go to an international school? Do your parents have different nationalities? Are you left-handed? Last Tuesday, around 350 first-year students were sent wandering around Brasserie Tapijn armed with a sheet of nine questions. Their task: to find, among the 60 buddies – also known as ambassadors – and their fellow students people who could answer yes to their questions.

"Do you speak three languages or more?" someone asks Stefanie Stakenburg, a master's student in International Business (IB). I sure do, she replies in English. Her father is Dutch, her mother Romanian, and she speaks both languages. She holds up a piece of paper with her name on it for the benefit of those newbies she will take under her wing. "I have six in total, from Germany, Belgium, Italy, China and Poland, but not all of them are here."

Stakenburg herself went on exchange to South Korea during her bachelor's in IB. "So I know how hard it can be when you find yourself in a foreign country with a different culture. I would have liked to have had a buddy in Korea. It's nice to meet a friendly face when everything's new. Now I'm able to be that for the first-years in Maastricht. Besides, I enjoy getting to know

Ambassadors waiting for their newbies Photo: Joey Roberts

new students and their cultures." She will follow a short course in cultural awareness, explains Yvette Sliepen, coordinator of ISAP (the organisation that runs the buddy programme), as well as training from student psychologists who

teach the ambassadors how to help newbies with mental health issues. The idea is for the buddies to have contact with their group at least once a week and to attend the events organised by ISAP. On the agenda for next week: the international

food fest, where everyone brings a dish from their own country.

One of Stakenburg's charges is Max Grönegräs, a first-year student of Arts and Culture from Germany. "I don't know anybody in Maastricht, that's why I chose to sign up for the buddy programme. It was offered by email and it was very easy to register." Didn't he take part in the Inkom? "No. I saw it as a week of partying. Now I know more about it, I regret that I missed it. It would have been an easy way to meet people." Another newbie is Mathilde Servais, from the French-speaking part of Belgium. "I'm going to study International Business. My brother and parents told me to join the ambassadors programme. We have these kinds of programmes in Belgium too. It's cool. I want to get know people from outside my studies. It's good to have a buddy who knows everything about the city and the university." "Are you from Limburg?" asks a French newbie after the brief welcome speech by UM president Martin Paul ("The best speeches are short speeches"). By now, almost all the questions on her sheet have a name next to them. Still to be found: someone who can agree with the statement "I am a teenager".

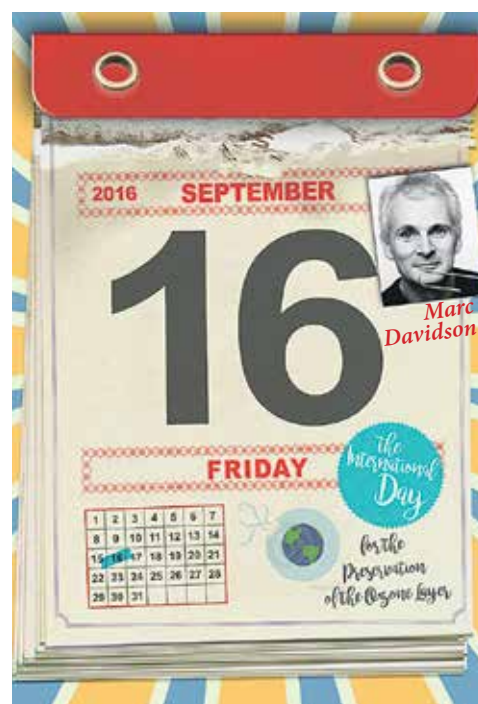
Riki Janssen

New

No hole

The hole in the ozone layer. Once a hot news item, today there is no mention of it anymore. Except on 16 September, the **International Day for the Preservation of the Ozone Layer**. On that day in 1987, the Treaty of Montreal was signed, which contained measures to be taken in order to protect the ozone layer. That is also the reason why it is hardly ever in the news anymore. "That treaty was successful, the ozone layer is repairing itself," says **Marc Davidson**, professor of the Philosophy of Sustainable Development.

CFCs, compounds found in propellants for aerosol cans, such as hairspray, and refrigerator coolants were the culprits. These compounds

were prohibited, and developing countries were aided in doing the same. It would be great, says Davidson, if a similar treaty was set up for climate change. But that is not on the cards just yet. Why is that actually?

"Firstly, people believed more in science in those days than they do now. Scientists said what was wrong and the American Senate took action. There is a great deal of scepticism about climate change. And although they ratified Paris climate change agreement, the United States no longer takes the lead, while - together with China - they are very important for a successful change."

But according to Davidson, there is more going on: we would have to change in order to curb climate change. "It costs money, we would all feel it. We would have to adapt our lifestyles, live more frugal lives. It would be manageable, but we would certainly notice it. Prohibiting CFCs hurt nobody, because there were cheaper alternatives available."

CF

Latest news on

www.observantonline.nl
Become member of
[facebook.com/ObservantUM](https://www.facebook.com/ObservantUM)

Guess who's coming to dinner

Does Lagakari have many couples, the professor asks

Prof. Evers shares a meal with sailing club Lagakari: from left to right Kusters, Rudolphi, Helwig, Mars and Evers Photo: Observant

New

No, Angeniet Helwig didn't spend hours cleaning her room; she did remove some beer mats with messages of kissing, cuddling and boozing from the wall. Excuse me? Yes, that is a tradition at Lagakari – we'll come back to the cuddling later.

Helwig lives on the Grote Gracht, in a building that houses more than forty students. Perfectly central but also noisy. Circumflex is just around the corner. The members don't make a sound in the Capucijnestraat but they often pump up the volume on the Grote Gracht. Helwig has a room (22 m²) with a minikitchen.

The table has been set flawlessly when Silvia Evers arrives on the fourth floor with a bottle of wine and introduces herself. Madelon Mars has been in her class, but that was some time ago. The subject was Health Economics, not easy. What's on the menu? Mushroom lasagne and tiramisu for afters. So, vegetarian. To meet Evers' wishes, but also because she herself doesn't eat meat everyday either. When everyone is seated, Mars pours a Sauvignon Blanc and Helwig divides up the lasagne with a meat knife and a cheese slicer. The dish, from a recipe in a cookery book, is enjoyed by all.

Did you every join an association yourself, Crissy Rudolphi asks. "Yes, Circumflex," says Evers. Slight astonishment on the faces. "I became a member in 1984. Circumflex was on the Brusselssestraat in those days and had a considerable number of members from the school of higher education, including the Art Academy; they also had very few traditions. When they introduced hazing, I left."

And what path did your career take, the students want to know. Evers tells about her study of Health Sciences and Law, about her love of economics, mental health care and adolescent problems, and about her wanderings through

AZM, RIVM, CBS and the convalescent clinic in Hoensbroek.

"Quite a journey," says Mars. "I mean, an exciting but also long journey."

Evers had promised herself to do something different every seven years in order to prevent herself from getting in a rut. I managed to do so for quite some time, but along the way I discovered that a job need not necessarily become boring after a while.

"Your position changes, certainly if you are less involved in carrying out the tasks, but start being more of a manager."

Her children, teenagers, say that they definitely don't want to work as academics. Kusters, a UCM student: "My parents work in health care. All the discussions are on that topic... I will also most certainly do something different."

Evers: "Well, to what extent is your life plan-able?"

Mars takes the last piece of lasagne and shares the rest of the white wine. Evers declines. The students praise the central location of Helwig's room. She could practically crawl home after an evening on the town. Of all the associations, only Circumflex is in the city centre, even though Koko, according to Evers is the oldest (which is incorrect, Circumflex is older). Koko is not a favourite with the Lagakari ladies, but they do organise one of the best parties: the

*
Silvia Evers
51

professor of Public Health Technology Assessment, married, two children, lives in Gulpen.

*
Crissy Rudolphi
20

3rd-year student of Biomedical Sciences, Lagakari chairperson

*
Juul Kusters
(19)

3rd-year UCM student, departing chairperson

*
Angeniet Helwig
20

3rd-year student of Medicine, internal official

*
Madelon Mars
23

a recent graduate of the master's of Health Care Policy, innovation & management, treasurer

Dow Jones Party. At this 'stock exchange drinks party' the price of drinks fluctuates depending on demand. Kusters: "You see students waiting at the bar until the price of the drink they want drops. You can follow the exchange rate on computer screens. It is one hell of a night because you end up drinking all kinds of different drinks." How many members does Lagakari actually have, Evers asks. The answer is 65. "Some have never sailed," says Mars. "Or just once. They come for the fun." It is not always easy finding board members. It was really stressful last year, says Kusters. "If you don't find

anybody then the board can't step down." Another "minor matter" is the extremely disproportionate ratio of men and women in the association. Two thirds of the members are female. "Typical of Maastricht," says Rudolphi, the next chairperson (from October). "Certainly in Randwijck, you see many more women than men." "Maybe we should recruit at the Faculty of Economics," Evers suggests, where she believes there are more men. Helwig: "The men at Lagakari form a tight group. I wonder just how comfortable new men would feel among them." Does Lagakari have many couples, Evers asks. Indeed, that appears to be the case. There is

even a Lagakari baby (by two former members), although Kusters has never seen the baby. "Chances of couples forming is greatest at the beginning, when you don't know each other that well. After a while, you know so much about each other that you become disinterested. Lagakari is also a gossip association." Rudolphi: "Everyone knows each other, including all the stories."

Then it's time to reveal the details and the *Reefknuffel* is brought to the table. This is an internal booklet that is published about four times a year. And the highlight is the 'voosboom' (tell-all tree). *Picture this*: the outline of a tree, the leaves bearing the names of members who have done it together. Evers analyses the network closely and arrives at the conclusion that Daan has obviously done it with Ellen. Also that Bart has been networking with several women.

Maurice Timmermans

Every week Observant invites a professor to have dinner with students in a student house

HOSPITALITY
★★★★★

CLEANLINESS
★★★★☆

QUALITY OF THE FOOD
★★★★★

"The food was really delicious, much tastier than what I had when I was a student"

Scores (up to 5 stars) given by prof. Evers

40 years UM, opening in the Vrijthof Theatre

Lots of drama at the theatre

Continuation of page 1

The last part of the session saw the three members of the Executive Board crammed together on a modestly proportioned sofa, each answering a set question. The first question was directed at the new rector Rianne Letschert, who took the opportunity, just as she had during the formal handover of the rectorship few days prior – to draw attention to her main priority: “getting more women and more people from ethnic minorities into leading positions at UM.” “That’s not going to take another ten years”, she added rhetorically.

In the afternoon, during the official opening in the Theater aan het Vrijthof, the first practical consequence of this new diversity at the top was on display: a rector at the head of the cortège, negotiating the descent on the uneven and therefore tricky stairway not with a nonchalant clatter but in concentrated fashion, eyes fixed on the floor. That’s how it goes with stilettos.

The grand entrance by the professors was all drum rolls and fanfare. Gone was the deathly silent funeral procession of previous years, replaced by a deafening, swinging welcome by the orchestra in front of the stage. But when UM president Martin Paul took to the stage, he struck

a more sober note. The university now has a solid Strategic Programme that sets out our plans for the future, he said, “and that is far more important than all those slogans that we’re ‘leading’ in this and ‘leading’ in that. Enough of that. And all those rankings too – they’re not so important either.”

The sentiment was echoed in the closing act of the afternoon, when a somewhat shabby ‘Queen Juliana’ – played by the director Ivo van Megen in drag – appeared in a puff of smoke, sang a wistful French aria and even briefly took a seat behind the (original) table where the real queen once signed the founding charter of the Rijksuni-

versiteit Limburg, the predecessor of UM. Lack of respect? An offence against sovereign dignity? Apparently not – the audience responded with enthusiasm, just as they did to the entire afternoon programme, including the presentation of awards and the speech by the brand new UCM dean Professor Mathieu Segers.

Finally, the official opening of the academic year was heralded by forty students around the hall armed with small bells. As Paul, a German native, put it: “Because if I do it myself it always sounds a bit like Sepp Blatter opening a FIFA event.”

Wammes Bos

More about the opening on page 8,9 and 10 ►

Speech opening
academic year
Mathieu Segers

“Europe, practice what you preached!”

Reconciliation and empathy – these were the driving forces behind the unification of Europe. And these are precisely the values that can pull Europe out of its crisis today, said Professor Mathieu Segers in his speech during the official opening of the academic year.

Mathieu Segers Photo: Joey Roberts

“It was a cold and misty day in early December 1991. I was a 15-year-old schoolboy in Maastricht. And I was unusually restless that day. I knew that only a few minutes away from where I lived, the top dogs of European politics were gathering in a one-off effort to rewrite European history against the background of the fall of the Berlin Wall and German unification. Given this, I couldn’t bring myself to stay at home and do my homework. So I took my bike and headed to Hotel Maastricht, where the German Chancellor Helmut Kohl and his entourage were staying, only one block away.” Europe felt very close for the young Mathieu Segers – but he quickly found his path blocked by barriers. Hotel Maastricht – and with it, Europe – had never been more distant, he sighed in his speech *This side of paradise*. So close, and yet so far. The sentiment will sound familiar to many Europeans. What is Europe, wondered Professor Mathieu Segers, dean of the University College. Is it the seductive, alluring femme fatale so admired by US writers and presidents of the last century? A sensual and exciting woman whose dark side strikes terror into many normal Europeans? Or is it “these

men”, as the Iron Lady Margaret Thatcher put it in 1988, referring to the fellow heads of state she came across at European summits: “These men. All they do is anecdote away. Never get down to business. It’s so un-businesslike!” “Being an historian and a man myself, what I will do in the next couple of minutes is anecdote away a bit on Europe’s contemporary history”, Segers tells the audience. He goes on to talk about “that lucky in-between of the history of North-Western Europe, the period between the fall of the Berlin Wall and 9/11, in which we seemed un-European untroubled”. America’s role as foster parent, which the US had played since the end of the Second World War, was over. The old enemy, the Soviet Union, had fallen apart, and the Cold War was coming to an end. Europe was ready to stand on its own two feet. The signing of the Maastricht Treaty, now 25 years ago, was Europe’s first effort to deal with this entirely new situation. It was a time of unprecedented prosperity, hope, “carefree Western hubris” and “fragile” European dreams – after all, the misery, fear and debts of World War II were not forgotten – about integration, peace,

reconciliation and stability. In the post-war decades, it was mainly self-aware West Germans who made the case for reconciliation. “It’s language wrapped in speeches and personal letters, and typified by utter non-violence. At these moments of reciprocal weakness, those arrogant German leaders transformed themselves into men of passionate European action”, explains Segers. Why? “Perhaps because they believed they had noticed a glimpse of realism that overpowered statistics and cost-benefit calculations: the realism of reconciliation and empathy.” They got their wish, and Europe grew far beyond the borders of Western Europe. “Europe’s victory over history seemed real indeed”, says Segers, and “it was as though Jean Monnet’s dream came true”. But now, 25 years after the signing of the Treaty of Maastricht, the tide has turned. In Segers’s view, it is high time we open our eyes “and cut off the decade-long holiday of history and politics that we, Western Europeans, were allowed to enjoy during the nineties. We must re-engage in the new world of growing uncertainty, bluff, intimidations and geopolitics. And in doing so,

do the utmost to rediscover the history of European integration, the history of reconciliation and empathy, as the source of strength that can help us to weather today’s storms.” “This is the heavy burden of ‘Maastricht’; that we must practice what we preached in the founding decades of European integration and in our European treaties – but now in a world of escalating crisis and growing European vulnerability and insecurity. We must find new ways to safeguard the high hopes of human rights. We have to be creative and be brave enough to rethink and reimagine our Europe in order to prevent it from transforming into a doomed ancient regime. “European brilliance stems from doubt, and from the hunger for knowledge and insight that accompanies it. It stems from keeping on thinking and searching for roots. The day that Europe becomes lazy or complacent in such matters will be the day that catastrophe comes a step closer again at this side of paradise ... where paradise still seems so close in many respects.”

Sax player of the Fluid Orchestra

A somewhat shabby 'queen Juliana' took a seat behind the original table where the real Juliana once signed the founding charter of the Rijksuniversiteit Limburg

President Martin Paul and the pedel

The audience at the theatre Photos: Joey Roberts

Student Award goes to Mens Achter de Patiënt

Towards empathic health care

More empathy in health care. That is the ultimate aim of medical student Matthijs Bosveld and health sciences student Sjim Romme, who received the Student Award 2016 last Monday. Their project 'Mens Achter de Patiënt' (MAP, the Person Behind the Patient) connects fellow-students to patients, who are given the opportunity to tell their story at their own pace during the course of three sessions (both joint and individual ones) – something they often have no opportunity to do during their treatment.

Friends and roommates Bosveld and Romme realised about eighteen months ago that they were both irritated by the same problem: workers in health care – whether they are doctors, psychologists, nurses or policy makers – are not showing great interest in the person behind the patient. By enabling future doctors and health scientists to experience the impact of a disease on a person's life, they hope to bring about change. In January of this year, MAP had completed the first pilot phase. Romme and Bosveld linked eight student friends to an equal number of patients. The reactions were enthusiastic. The students subsequently approached the bachelor programme co-ordinators and told them about their findings. "The co-ordinators thought it was a good project, but there were some issues to be solved. What would be the effect of upscaling the project? And including students who were not our friends? So we carried out a second pilot project," says Bosveld, who accepted the award by himself on Monday. Romme – who studies not only Management, Policy and Evaluation of Health Care but also Economics – is in Australia for a minor. "But

Matthijs Bosveld, rector Rianne Letschert and Sjim Romme Photo: Joey Roberts

he was there via FaceTime. His parents and girlfriend were in the audience and held up a phone the whole time."

During the second pilot project, twenty stu-

dents were linked to fifteen patients. With one small adjustment: this time two students – one from Medicine and from Health Sciences – were assigned to every patient. "This had more didactic

value, because you look at things from two perspectives." This was something the guys found out by accident, when Romme went along with a medical student during the first pilot project when his own patient was too sick. "The experiences from both pilot projects were practically identical. Everyone thought it was extremely valuable," says Bosveld.

A handbook was written and a presentation was prepared, which will be handed out during the congress of the Dutch Association of Medical Education in November. "We want to fine-tune our product this academic year, so that people can put it into practice straight away." So without help from Romme and Bosveld. "We would like to be involved, but education requires continuity and we are students, so we will leave at some stage."

Their primary aim is to have MAP incorporated into the UM's curriculum. "If you make it an optional activity, you might miss the people who need it most." After that, they want to spread their idea, visiting other universities. "We are both in our last year of our bachelor's. If all goes well, we will take a year off next year to focus on this." Not, by the way, to earn money with it. "I may call it a product, but we want MAP to be a non-profit foundation and only ask universities for compensation for expenses. Otherwise we would be overshooting our objective – providing the most empathic health care."

Bosveld feels that the Student Award is a great support. "It opens doors: I was given lots of cards yesterday by people saying 'contact us'. It is also recognition. When we go to other universities, this shows that we know what we are doing."

Cleo Freriks

Edmond Hustinx Prize 2016 goes to Bart van Grinsven

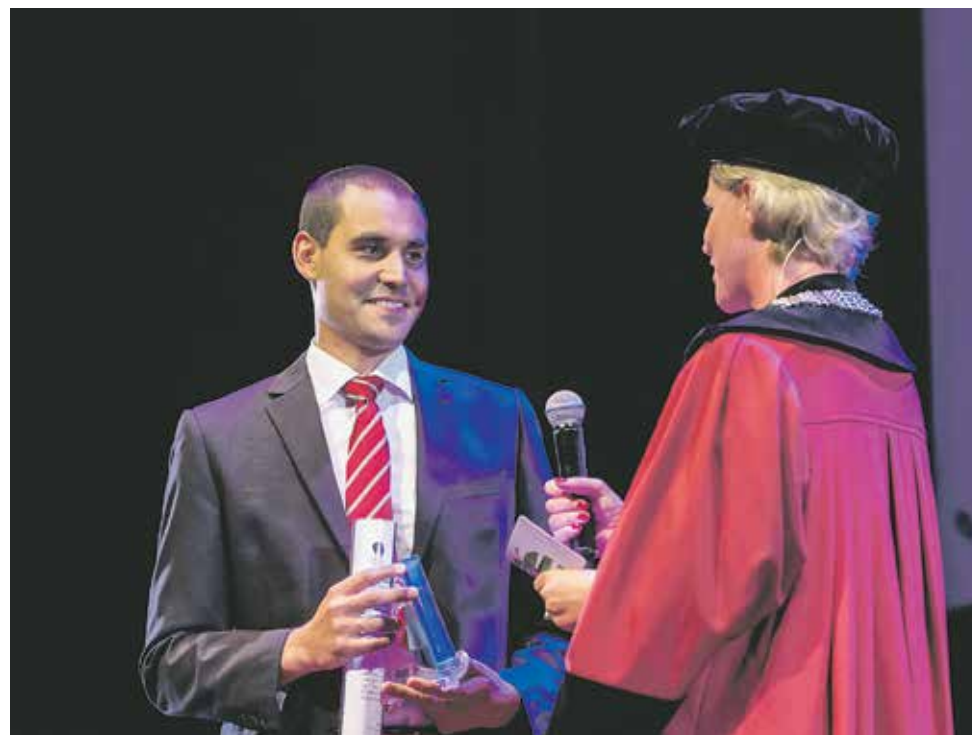
An ambitious physicist, a "hard ass"

The exclamation 'Eureka' would be appropriate, having invented a small, portable tester that can be used to prevent bacterial outbreaks in hospitals. But physicist and assistant professor Bart van Grinsven is more like 'mmm that's funny', as he quotes American writer and biochemist Isaac Asimov. Van Grinsven received the Edmond Hustinx Prize last Monday during the opening ceremony of the academic year. "As a scientist, I have a goal in mind, I'm very much a believer in science for society."

"When we look at daily practice, we see that people only lock the stable door after the horse has bolted," begins Bart van Grinsven (1983), assistant professor at the Maastricht Science Programme. "Take the dozens of campsite guests who became ill at a campsite in the Ardennes last spring. The site was evacuated and a search was set up to find the cause, among others in the water pipes. In the case of an MRSA outbreak in a hospital, whole departments go on lockdown, cultures are taken from patients and staff, after which it can take a day before there is a result. In the meantime there is an admission freeze."

The MRSA bacterium, or staphylococcus aureus, is not a danger to healthy people, but it definitely is to sick or older people. They can even die from it. No wonder that there is a need for a fast and cheap way to detect harmful bacteria before there is an outbreak. "One could ask the cleaning team to carry out a daily check."

Van Grinsven designed a handy prototype for that purpose. The gadget is the size of a phone; a green or red light immediately indicates whether or not a particular bacterium is present. Van Grinsven refers to his tester as an example of

Bart van Grinsven and Rianne Letschert Photo: Joey Roberts

point of care, "because you can detect something on the spot". Point-of-care testing is often referred to as bedside testing in English: a laboratory test is carried out outside the lab. For instance, the measuring of glucose at the GP's surgery. The result is available within a few seconds or minutes and the procedure is simple.

Point of care is also the name of a section of the Kennis-As project LiMe (Limburg Meet) where researchers from Maastricht University – including Van Grinsven – work together with Zuyd

Hogeschool in the field of care technology. Van Grinsven, born in Heerlen, realised when he was in grammar school that his "abilities were not in languages, geography or history. I was a science boy, I loved physics, mathematics and chemistry." He then chose to study Physics at Hasselt University, where he completed his PhD in 2012. His discovery – the heat-transfer method in DNA – was awarded with the McKinsey Award (by consulting agency McKinsey and the FWO, the fund for scientific research in Belgium). "It is

a device that can be used to detect small mutations in DNA." It can also be used for other medically relevant measuring, such as the detection of a hormone such as cortisol or the neurotransmitters serotonin and dopamine. "It is always based on the same principle of the heat-transfer method. Yes, also with the bacteria tester."

Van Grinsven is referred to as a "hard ass" within the Maastricht Science Programme, because he is critical and confronts students with the hard reality of science. But students are also grateful to him – anyone who wants to learn, is given every possible opportunity, even to participate in Van Grinsven's research. He had an article published in *ACS Sensors* (American Chemical Society), a peer-reviewed journal in the field of chemistry and biology, about the bacteria tester a few weeks ago. A remarkable thing was that after the name of the first author – Van Grinsven – there are the names of three students. "If you choose to do a study like the Maastricht Science Programme and want to become a researcher, then you have to know how things work in practice. Yes, it is extremely hard work and you have to be able to deal with criticism, but when you work hard, you may also share in the success."

The Hustinx Prize of 15 thousand euro provides him with the opportunity of expanding a student project. "Together with our students, we managed to transform my gadget into a flexible 'wire' which could be used inside the human body, for example to detect dopamine in the intestine. Such an invention is extremely clever for such young people."

Wendy Degens

Nieuwe rector Rianne Letschert houdt maidenspeech in St. Janskerk

“Niet iedereen hoeft alles te kunnen”

Zelfs minister Jet Bussemaker, (Onderwijs, Cultuur, Wetenschappen) is er voor naar Maastricht afgereisd: de eerste vrouwelijke rector aan de UM, en ook nog eens de jongste (39) ooit, kreeg vorige week donderdag de rectorale keten omgangingen.

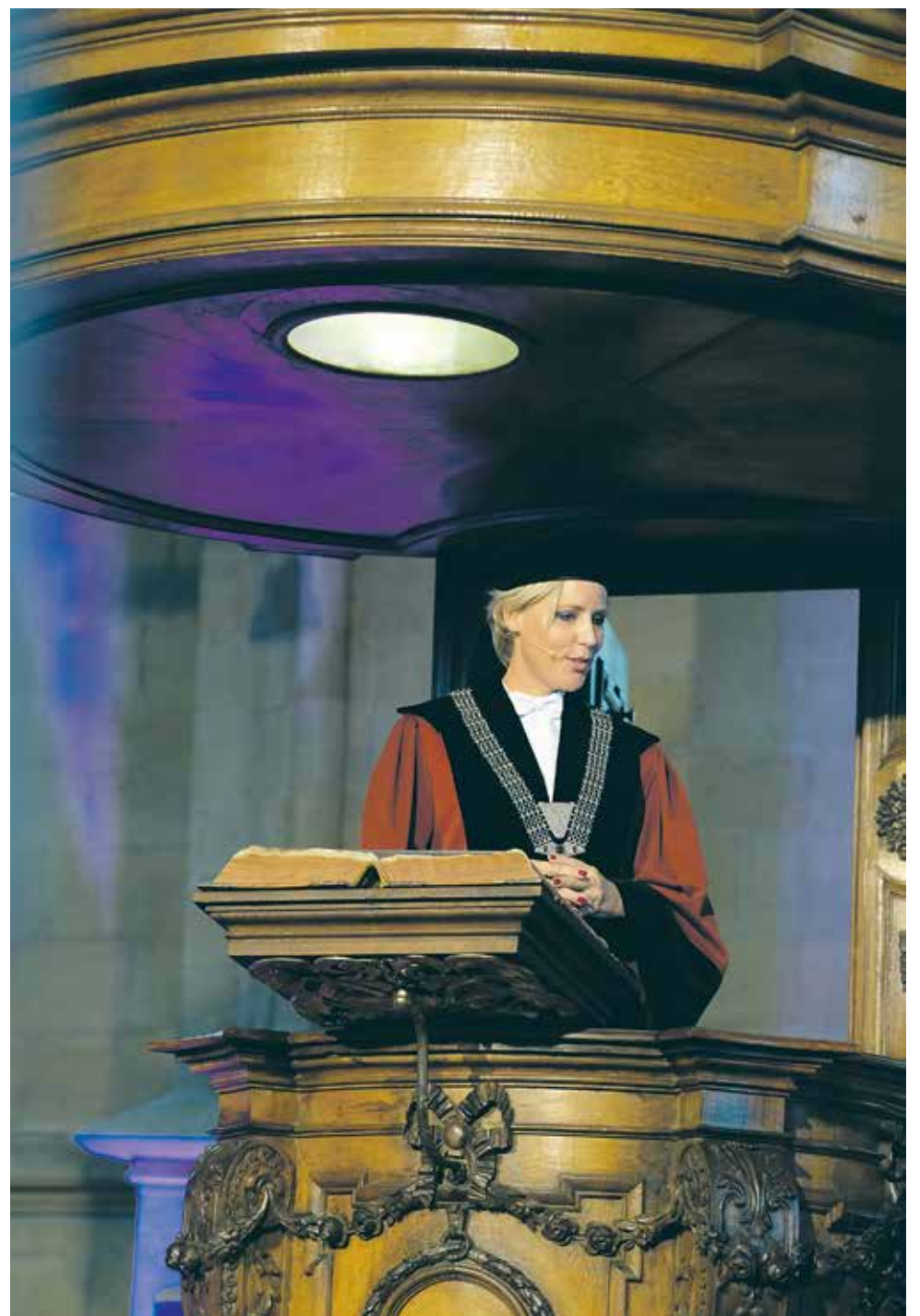
De verwachtingen bij het publiek in de afgeladen St. Janskerk waren hoog gespannen; in mei kondigde de Tilburgse jurist en victimoloog prof. Rianne Letschert immers nog via *Observant* aan dat ze “spannende dingen” in petto had. Die verwachting tempert ze meteen: “U krijgt geen tienpunten programma van mij”, klinkt het. Wat dan wel? Iets over haar eigen achtergrond, en vooral over de manier waarop zij tegen de huidige universiteit aankijkt. Jonge wetenschappers hebben het zwaarder dan ooit, zegt ze, met een enorme werkdruk en veeleisende studenten. De sfeer is vaak “negatief en soms zelfs cynisch”. Ze hoopt daar iets aan te kunnen veranderen. En dat studenten veeleisend zijn is terecht, maar tegelijkertijd moeten ze beseffen hoe bevoorrecht ze zijn: “Studeren is een privilege”, vindt Letschert, en dat scheidt rechten maar zeker ook verplichtingen. Hoofdthema van haar toespraak is diversiteit binnen de universiteit. Ook daar wil Letschert zich voor inzetten. Meer diversiteit binnen de staf en bij de studenten qua geslacht, leeftijd, etnische herkomst en cultuur. Meer diversiteit in

wetenschapsdisciplines en onderzoeksthema's. En meer variatie in de manier waarop stafleden worden beoordeeld. Die moeten immers allemaal uitblinken in onderzoek, onderwijs, maatschappelijke impact. Kun je dat allemaal verwachten van één persoon? Nee, denkt Letschert, en daarom is het beter om de nadruk te leggen op teamwork waaraan iedereen zijn eigen individuele bijdrage levert: “Niet iedereen hoeft overal goed in te zijn.”

Hoe gaat ze het aanpakken? Niet directief, niet van boven af, belooft ze, maar in open discussie, waarbij iedereen betrokken wordt in de besluitvorming. Letschert gaat zich, zo kondigt ze aan, niet opsluiten op ‘de Berg’.

De nieuwe rector besluit met een nauwelijks verholde boodschap aan de meeluisterende minister, en tegelijkertijd aan de universiteit zelf. De universiteiten hebben het niet gemakkelijk, met de *rankings* en prestatieindicatoren waar ze aan moeten voldoen, de druk op de staf, de studenten die meer inspraak eisen, de media die hijgend bovenop elk fraudegeval springen. Daar valt alleen uit te komen als universiteiten hun lot in eigen hand nemen, zegt Letschert, en niet hulpeloos opkijken naar Den Haag of Brussel. Maar dan moeten die prestatieafspraken met de minister wel van de baan.

Wammes Bos

Rector Letschert tijdens maidenspeech Foto: Joey Roberts

Minister Bussemaker: “Goed dat de UM zich niet aan de regels heeft gehouden”

Het werd toch weer even een issue: dat er voor het eerst een rector magnificus van buiten de UM is benoemd terwijl de interne regels eigenlijk anders voorschrijven. Rianne Letschert refereerde eraan in haar maidenspeech, de minister deed er een stevig schepje bovenop.

Bussemaker was te gast bij de rectorwisseling, vorige week donderdag. “Bij uitzondering”, verklaarde ze, vooral omdat Letscherts benoeming een “mijlpaal voor het diversiteitsbeleid” aan de universiteiten markeert. De minister is al jaren een groot pleitbezorger van meer vrouwen aan de top. Ze prees vervolgens de raad van toezicht van de UM: die had “visie en leiderschap” getoond door zich niets aan te trekken van de regel in het eigen bestuursreglement dat de rector magnificus uit de hoogleraren van de universiteit wordt benoemd. “Leiderschap”, zei Bussemaker, “betekent dat je soms iets anders doet”.

Het statement was Truze Lodder, voorzitter van de raad van toezicht (rvt) en degene die Letschert definitief bij de benoemingsadviescommissie introduceerde, uit het hart gegrepen. Lodder beschouwt de kritiek op het afwijken van de regels als gezeur. Het resultaat telt, vindt ze, “en wie is er nou niet enthousiast over de benoeming van Letschert?”

Dat valt niet te ontkennen - de keuze voor haar wordt alom bejubeld - maar dat geldt niet voor de gevolgdte procedure. UCM-docent en lid

van het Lokaal Overleg voor de wetenschappersvakbond VAWO Christoph Rausch: “Het reglement is duidelijk. Dus als je iets anders wilt, kan het in democratisch overleg gewijzigd worden. Maar pas het dan gewoon eerst keurig aan. Nu is het weer een fait accompli.”

De kwestie is in de benoemingsadviescommissie eveneens aan de orde geweest, meldt prof. Marc Groenhuijsen. Hij zat als rvt-lid in die commissie maar is in het dagelijks leven hoogleraar strafrecht in Tilburg en oprichter van het Victimologisch Instituut waar Letschert tot voor kort directeur van was. (Truze Lodder: “Ooit heeft hij haar naam laten vallen als goeie vrouw die ik in de gaten moest houden.”) Groenhuijsen vertelt dat in 2015 in Tilburg eveneens een rector van buiten is benoemd. Daar kent het bestuursreglement eenzelfde clause als in Maastricht, met dezelfde bedoeling: voorzitter en vicevoorzitter van het college van bestuur mogen overal vandaan komen, maar de rector geldt als representant van de zittende wetenschappelijke staf. “In Tilburg leidde die benoeming tot protest”, meldt Groenhuijsen. Kon het hier in Maastricht wel? Zijn vraag werd door het college van bestuur, eveneens vertegenwoordigd in de benoemingsadviescommissie, weggewuifd: “Ze zeiden dat het geen enkel probleem was, iemand werd gewoon als hoogleraar benoemd en daarna tot rector.” Volgens Groenhuijsen was hij de enige die het punt ter tafel bracht. De vertegenwoordiger van

de universiteitsraad in de commissie, Roberta Haar, zou zich niet hebben uitgesproken. Haar wil er desgevraagd niets over zeggen, “alles was vertrouwelijk”. U-raadsvoorzitter Jonathan van Tilburg laat weten dat “er maar eens goed naar ons interne reglement gekeken moet worden,

zodat situaties als deze in de toekomst voorkomen kunnen worden.”

Ook rvt-voorzitter Lodder vindt dat het reglement aanpassing verdient.

Wammes Bos

Opening

Een heerlijke, soms letterlijk flitsend oogverblindende opening van het academisch jaar. Met die steeds als op rolletjes uit de coulissen verschijnende Germanicus. Meesterlijk jazzy orkest, met helaas tenslotte weinig herkenbare Ode. Dan de mystieke verrassing van een even uit de wolken tot ons levenden terugkerende Koningin Juliana. Beschaafd wuivend achter haar tafeltje nogmaals de oprichting van de universiteit tekenend, falset een prachtige aria zingend. ‘Ivo’, riep ik meteen verrukt.

Hooggeleerde Mathieu Segers betoogde ook terugblikken in ere te houden. Daarom twee stukjes RL/UM geschiedenis.

juni 1991: Inspirerende Ivo van Megen registreerde vele studenten voor het lustrum stuk Anna Karenina. Met ook een succesrol van

Observant-columniste Evelyne de Leeuw, en even rector Cohen, toegezongen als afgezant van de tsaar. Ik mocht, als moeder van graaf Wronski, het spektakelstuk openen samen met mijn zwarte hond.

4 juni 2000: Tijdens de historische Reuzenoptocht hield niet alleen CvB lid Karl Dittrich als Minkeleers urenlang de gasvlam hoog, op een UM-praaiwagen passeerde ‘het’ tafeltje wat nu in het Theater stond, de mensenmassa. Groot behoed en omhuld door vossenbont en grote parels tekende ik als Juliana keer na keer de stichting van de universiteit, de pen daartoe aangereikt door ‘Tans’. Steeds weer vastgelegd door ‘royalty fotograaf’ Wammes Bos. We waren ook toen al ludiek. (En toen ik hier kwam werken in 1983 héél interdisciplinair bezig. Dat schijnt weg te zijn gezakt. Goed dat CORE het nieuw leven inblaast.)

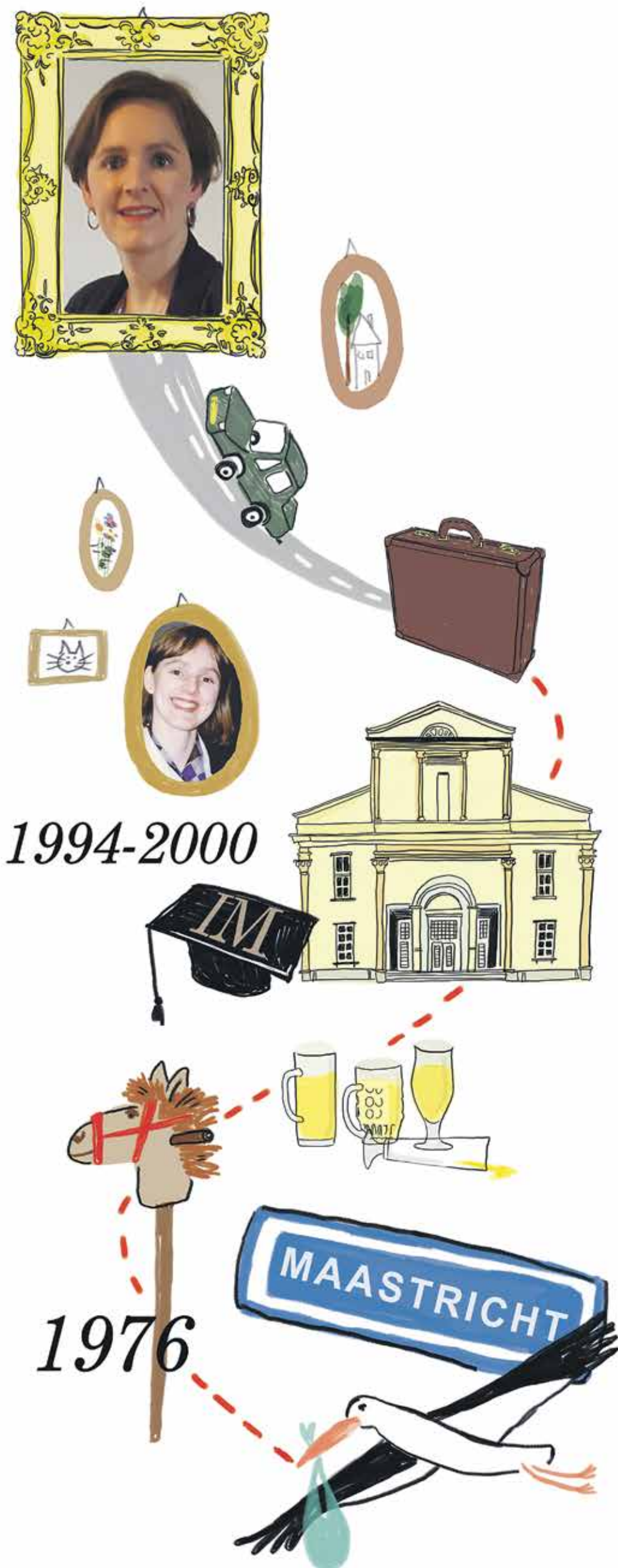
Machteld Roede, voormalig UM-medewerker.

P.S. Het veel getoonde rectorale blote been druiste in tegen de togadresscode, vonden een hierover zeer geschokte majesteit en ook ik. Maar daar mag ik van de heren niets van zeggen; die vinden het leuk sexy.

40 jaar in 2016

Net zo oud als de universiteit

Dit academisch jaar wordt de Universiteit Maastricht veertig. In deze serie vertellen oudstudenten – die net als de universiteit het levenslicht zagen in 1976 – hoe ze in Maastricht terecht kwamen en welke herinneringen ze hebben aan docenten, de faculteit en hun studentenleven. Vandaag: Suzanne Monkelbaan-Van den Hof.

Studie: Ik heb me laten ompraten door mijn moeder. Ik was klaar om naar Tilburg te gaan voor een economische studie, de papieren van de studiefinanciering had ik al ingevuld. Mijn moeder vond het maar niets, dacht dat het veel te lastig voor me zou worden: op kamers én een zware opleiding. Op het allerlaatste moment besloot ik in Maastricht te blijven, waar ik woonde. Ik koos voor International Management, want ik wist al sinds jaren dat ik de controllerskant op wilde. Tot aan mijn buitenlandstage in Bern, in het vierde jaar, ben ik thuis blijven wonen. We woonden bij het Sterreplein in Wyck, een betere locatie kon ik niet vinden. Ik heb er ook wel gebruik van gemaakt [grinnikend], mijn vader had kantoor aan huis. Dan zaten we daar met het bestuur van de studievereniging, gebruikten we zijn computer en printer en mochten we de auto lenen. In de kelder hadden we een bar. Daar hebben we wel wat gefeest ja. Ik weet nog dat ik op de eerste dag van de Inkom om elf uur 's avonds thuis moest zijn. Dat vond mijn moeder een mooie tijd, haha. Daarna heb ik me daar nooit meer aan gehouden.

Docent: Monique Smeets van het Talencentrum. Mijn opleiding International Management was Engelstalig. Daarnaast mochten we een

tweede taal kiezen: Frans of Duits. Ik koos Duits. We kregen een week vaardighedenonderwijs in Maastricht en gingen vervolgens een week naar Berlijn. Monique ging mee. Ze was een erg prettige vrouw en gaf leuk les. Bovendien voelde dat weekje als vakantie.

Anekdote: Tijdens het eerste college van Dirk Tempelaar - *Quantitative Methods* - in de grote aula van de Tongersestraat zat ik in de tweede ring. Alles wat hij op het bord schreef, nam mijn buurmeisje netjes over. Ik dacht: 'Hoe kan dat nu? Kan zij dat lezen?' Ik vond het zó klein. 'Wil je mijn bril eens lenen,' vroeg ze. Bleek ik al die tijd gewoon niet fatsoenlijk te kunnen zien. Ik had zelfs net mijn eerste rijles gehad zonder bril. Ik heb meteen een afspraak gemaakt bij de opticien.

Plaats: Het gebouw aan de Abtstraat waar de studieverenigingen van de economiefaculteit bij elkaar zaten. Het was mijn tweede thuis. Ik had een sleutel, zat er zelfs in het weekend. Het was echt een studentenhok hoor. En als je bedenkt wat een werk we toen hadden: alle communicatie ging nog per post. Ik heb heel wat brieven in enveloppen gestopt.

Wendy Degens

“Ik heb me laten ompraten door mijn moeder”

Suzanne Monkelbaan-Van den Hof, geboren op 19 april 1976 in Maastricht, studeerde van 1994 tot 2000 International Management. Ze werkt als senior business controller bij het Spaarne Gasthuis, is getrouwd, heeft een zoon (8) en een dochter (7) en woont in Haarlem.

film: *L'Avenir*

Filosofie als een gesloten poort

Still uit *L'Avenir*

Het verhaal: Nathalie Chazeaux (Isabelle Huppert), docente filosofie, is al 25 jaar getrouwd met Heinz (André Marcon). Op een dag bekent haar man dat hij een ander heeft ontmoet en wenst te scheiden, en dan gaat het snel: Nathalie's moeder (Edith Scob) overlijdt, haar contract bij een uitgeverij loopt ten einde en ze vervreemdt steeds meer van een jonge student (Roman Kolinka), die ze altijd heeft begeleid en bewonderd.

L'Avenir als een verijnde Franse wijn dus, ja graag:
- Regisseur Mia Hansen-Love heeft met *L'Avenir* een gelaagde film gemaakt waarin ogenschijnlijk niet zoveel gebeurt maar tegelijkertijd onderhuids heel veel aan de hand is. Hansen-Love

zoekt de grote emoties niet op. Sterker nog, ze onthoudt ons die. De dood van de moeder, de geboorte van een kind, het gebeurt allemaal buiten beeld. Hansen-Love neemt de kijker serieus en laat hem zelf voor een groot deel de film invullen.

- *L'Avenir* past in de traditie van Franse film waarin veel gepraat wordt. Dit keer gelukkig niet zoveel over relaties maar wel over filosofie. Die gebruiken de hoofdpersonen om een ordening en overzicht in het leven aan te brengen maar het brengt Nathalie, Heinz en de jonge student niet dichter bij het leven. Het vervreemdt hen er juist van; door de overmatige rationalisatie blijft er weinig plek over voor emotie.

- De film heeft zeker een treurige ondertoon maar Mia Hansen-Love laat zich nergens verleiden tot melodrama. Ja, het leven van Nathalie wordt eenzaam maar tegelijkertijd concludeert ze dat ze vrijer is dan ooit.

L'Avenir als de onbeschofte Parijse ober, dus mag deze gifbeker aan mij voorbij gaan:

- Zeker als je eigen relatie ook al niet lekker loopt. Laat film alsjeblief leuk blijven zeg.
- Je hebt het wel gehad met die Franse praatfilms waarin tot Sint Juttemis geouwehoerd wordt. Film is beweging, dames en heren.
- Ja, doe nog maar eens een filosofietje, gelukkig zijn we niet pretentius.

Salomonsoordeel:

Regisseur Mia Hansen-Love overtreft haar leermeester en echtgenoot Olivier Assayas (*Clouds of Sils Maria*). Ze maakt een film die ondanks het onderkoelde karakter en door het vele weglaten toch fascinerend en ja, op een onderhuidse manier, ook ontroerend is. En laten we niet vergeten hoezeer de regisseur wordt geholpen door Isabelle Huppert.

Jan Salden

Jan Salden is docent filmtheorie aan de Maastricht Academia of Media, Design & Technology

zoals ik al zei

Honderddertig jaar eenzaamheid

De oplettende lezer en televisiekijker heeft ondertussen een paar weken VPRO's zomergast Andrea Maier achter de rug. Op Google kunt u nog uren doorbrengen met haar strijd tegen de veroudering. Negenendertig jaar, hoogleraar interne geneeskunde op haar drieëndertigste, hoogleraar in Amsterdam en Melbourne, leider van omvangrijke onderzoeksgroepen. Haar streven is in de geneeskunde veroudering als ziekte erkend te krijgen, in het bijzonder op het niveau van de cel. Een succesverhaal van formaat. Dat nog sterker aanspreekt bij het besef dat zij pas dertien jaar in Nederland woont. Veroudering-als-ziekte is op zichzelf een abstract begrip dat het denken stuurt. De concretisering in allerlei onderzoek lijkt vruchtbaar. Zij noemt als voorbeeld de kennelijk nabije mogelijkheid om via injecties het verlies aan spiermassa te verminderen. Zij weet ook dat zo'n behandeling alleen zin heeft indien men zijn spieren blijft gebruiken. Andrea Maier is derhalve ook voor gezond leven op zijn hedendaags. Veel bewegen, werken en gezond eten. Zij wil ouderen van hun zielige en afhankelijk imago afhelpen. Wie haar zienswijze volgt kan wel honderddertig jaar worden, of nog

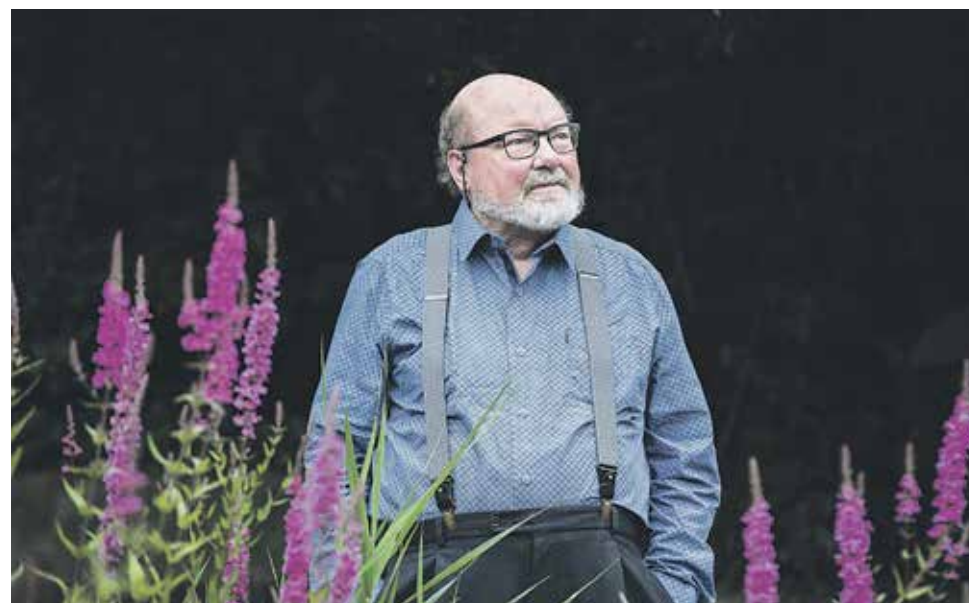

Foto: Loraine Bodewes

ouder. Op dit punt in het betoog gaat het mis! In het *Zomeravondgesprek* in de NRC, afgelopen zaterdag gepubliceerd, krijgt Andrea te doen met de achtenzeventigjarige drs. Cor van Zadelhoff

die een geslaagd leven als makelaar en adviseur in commercieel vastgoed nog in het geheel niet achter de rug heeft. Nadat zij weer haar visie heeft ontvouwd, en Cor van Z. op zijn 'ziekten'

heeft gewezen, zegt deze: "Ik stel voor het in fasen te doen. We brengen de leeftijd eerst naar 100, 110 en kijken dan hoe het bevalt." Dat men leeftijd simpel kan beïnvloeden, is een absurd idee. Wat niet wegneemt dat de gemiddelde leeftijd van ouderen de laatste jaren met maanden per jaar toeneemt. Van Zadelhoff probeert steeds opnieuw de zelfverzekerde Maier te confronteren met (in mijn woorden) de oude hoofdzaak. We kunnen jaren toevoegen aan het leven. Kunnen we ook leven toevoegen aan de jaren? Andrea vindt dat niet haar probleem zolang je maar gezond blijft. Maar verder? Nog dertig jaar kienen? Voor je bedachterkleinkinderen zorgen? Hoe gaat de levensloop er uit zien? Dat wordt out-of-the-box denken!

In 2065 zal mijn tijd zijn gekomen. Ik hoop zo snel mogelijk te verdwijnen: ik ben slechts een *stranger in a strange land!*

Hans Philipsen

Stranger in a strange land, een SF-boek van R. Heinlein (1961)

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),

Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie

Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Piet Eichholtz, Birsen

Erdogan, Silvia Evers, Ralph Stassar, Loes Visser

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Sjoerd Willen 043 - 38 85 385

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Albert Bergbroeder, Cato Boeschoten, Irena Bos-

kovic, Ype Driessen, Ellen Krijnen, Hans Philip-

sen, Mark Vluggen

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op de

universiteit en op diverse locaties in Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant

thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per

academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande

schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur

geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paartjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

paartjes

BOEKENSALE BOOKS4LIFE door
sluiting: kelder FASOS, GROTE
GRACHT 80-82. OPEN T/M 16
SEP. MA T/M VRIJ 12.00-15.00

HORECA-KANJERS GEZOCHT
OP GOLFBAAAN HET RIJK VAN
MARGRATEN. BEN JIJ DE PER-
SOON MET DE JUISTE DRIVE?
EMAIL NAAR DIRECTIE@GOLF-
MAANHETRIJKVANMARGRA-
TEN.NL

OPGELET!! AUTORIJLES PLUS
EXAMEN 700EURO. VASTE
INSTRUCTEUR. 20RIJLESSEN
VOOR MSTR EN OMGEVING WA
0683719385 OF BEL 0616120937 GÉ
DORSSERS AUTO EN MOTOR

SPAANS IN MAASTRICHT!
CURSUSSEN VANAF 12 sept. www.taalstudiocampo.nl

BRAVAS dutch diner vraagt
horeca-medewerkster do vrij za
zo +/- van 16.00 tot 21.00 uur St.
Pieter Maastricht Mergelweg 8 Tel.
0658912619 www.bravas.nl

Learn SALSA, BACHATA,
KIZOMBA, TANGO @ the best
dance academy of Maastricht. No
partner no problem! FREE try outs
12-20 Sep. ***SALSABRISA.COM/
FREE***

GEZOCHT: Nederlandstalige
studente als oppas en voor licht
huishoudelijk werk (St. Pieter). 2
middagen per week. 0648969196
sarahtellings@gmail.com

Cursussen FRANS in Maastricht.
Info-avonden 5+12 sept. www.alliance-francaise.nl/maastricht

Gezocht: schoonmaakhulp, tijden in
overleg (St. Pieter) tel. 0615179192

Paartjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde.

Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag

tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop

de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het

appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping.

Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde

Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk

voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgaaft van reden

Paartjes te weigeren.

_____ € 3,00

_____ € 4,00

_____ € 5,00

_____ € 6,00

_____ € 7,00

_____ € 8,00

Kun jij reanimeren?

Meld je aan op
hartstichting.nl/reanimatie

Geef
mij
tijd.

Geef voor
nieuwe
doorbraken
in kanker-
onderzoek.

KWF-collecteweek
5 t/m 10 september

Samen komen we steeds dichterbij

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

13-09, 09.30 uur: dhr. Cephas Sialubanje, MSc.	21-09, 16.00 uur: dhr. Christian T. Nauerz, MSc.
13-09, 11.30 uur: dhr. John Krugu, MSc.	22-09, 12.00 uur: mw. Aline I. Meysonnat, MSc.
13-09, 16.15 uur: mw. Yilin Liu, MSc.	23-09, 10.00 uur: mw. Lizza E.L. Hendriks
14-09, 14.00 uur: dhr. Abhinaba Lahiri, MSc.	23-09, 12.00 uur: dhr. Emanuel E. Canfora, MSc.
15-09, 10.00 uur: dhr. Omar Alaa El Din Adel Hassib, MSc.	23-09, 14.00 uur: dhr. Mark J.W. Hanssen, MSc.
15-09, 12.00 uur: dhr. Jan Pelsler, MSc.	23-09, 16.30 uur: Inauguratie van Prof.dr. David Townend
15-09, 14.00 uur: mw. Sarah Dörenkamp, MSc.	28-09, 10.00 uur: mw. Katerina Bohle Carbonell
15-09, 16.30 uur: Inauguratie van Prof.dr. Meir Perez Pugatch	28-09, 12.00 uur: dhr. Angan Sengupta
16-09, 10.00 uur: dhr. Masih Mafi Rad	28-09, 14.00 uur: dhr. Vlad Niculescu-Dincă
16-09, 12.00 uur: dhr. Anil Kumar Vaidya	28-09, 16.00 uur: dhr. Arne K. Seehaus
16-09, 14.00 uur: dhr. Maurice G.M. Heemels	29-09, 14.00 uur: dhr. Sjoerd Zondervan, MA
16-09, 16.30 uur: Inauguratie van Prof.dr. C. Rob Markus	29-09, 16.00 uur: dhr. Matthijs J.M. Cluitmans, MSc.
21-09, 12.00 uur: dhr. Sander M. Eggers, MSc.	30-09, 12.00 uur: mw. Sizzle F. Vanterpool
21-09, 14.00 uur: mw. Dorien Reijnders, MSc.	30-09, 14.00 uur: dhr. Wilfred Truin
	30-09, 16.30 uur: Inauguratie van Prof.dr. A-M.C. Dingemans

Maastricht University

Interne vacatures

- **Promovendus** – FHML, ontwikkelen nieuwe methode om zorgkwaliteit te meten in verpleeghuizen, 38.0 uur
Vacaturenummer: AT2016.232
- **Postdoc** - FHML, NUTRIM Human Biology & Movement Sciences, 38.0 hours
Vacancy number: AT2016.231
- **Arbo- en Milieudeskundige** - FHML, Centre for Research Innovation, Support and Policy (CRISP), 38.0 uur
Vacaturenummer: AT2016.234
- **Medewerker Studentenzaken Admissions** – FHML, Onderwijsinstituut 28.0 uur
Vacaturenummer: AT2016.235
- **Assistant Professor** – FPN, department of Neuropsychology & Psychopharmacology, 38.0 hours
Vacancy number: AT2016.233
- **Functioneel (informatie) beheerder** – SBE, bureau Onderwijs, 38.0 hours
Vacancy number: AT2016.224

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures". Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) binnen 10 kalenderdagen richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

Save the Children
**SEARCH.
RESCUE.
SAVE.**

**EEN KIND LAAT JE
NIET VERDRINKEN**

SMS SCHIP NAAR 4333
(doneer eenmalig € 3,-)

Nieuw

De Buurman

Ik woon inmiddels al zes maanden in één van de mooiste straten van Maastricht. De riante woonhuizen en hoge bomen aan weerszijden doen denken aan het Amsterdamse Oud-Zuid, waar de rijkere 020'ers vertoeven. Toen ik hier aankwam stond mijn toekomstige buurman al op te stoep. Zijn geblokte spencer correspondeerde feilloos met de keurig gepolijste bakstenen van zijn huis. Mijn moeder en ik begonnen de verhuisbus uit te laden.

"U moet uw dochter wel zeggen dat zij de deur niet zomaar open moet laten. Er kunnen hier rare types naar binnen lopen," richtte de buurman zich tot mijn vader. Verbaasd luisterde ik mee. Het hele punt van verhuizen was toch dat alle meubels van de ene naar de andere locatie worden verplaatst, en voor deze handeling is een open deur niet onbelangrijk. Enfin, afgezien van deze waarschuwing zouden de buurman en ik het vast goed kunnen vinden met elkaar.

Weken later sprak ik hem wat uitgebreider. Een vriend van mij was op bezoek met zijn nieuwe auto en had deze per ongeluk op de vaste standplaats van de buurman geparkeerd. Terwijl ik hem mijn excuses aanbood namens de vriend, vroeg ik mij af hoe de buurman zo snel wist dat die auto daar stond. De vriend was er namelijk pas twee minuten en de hybride wagen maakt zo weinig geluid dat iemand die binnen zit hem onmogelijk kan horen aankomen. Ik keek naar het perfect symmetrische pand van de buurman en zag een klein rood lampje branden onder het balkon. Hij ving mijn blik. "Ik houd alles hier goed in de gaten mevrouw."

Laatst kwam ik erachter dat mijn kelder direct verbonden is met zijn kelder. De doorgang wordt slechts geblokkeerd door een dunne plank en ik besloot uit nieuwsgierigheid om door een kier naar de andere kant te gluren. Wat touwen en draden hingen aan het lage plafond en er stond een vreemde stalen constructie in een hoek. Het deed mij denken aan de documentaire Im Keller, waarin Oostenrijkers een kijkje geven in hun SM-kelders.

Ik geloof dat ik de buurman maar beter te vriend kan houden. Daarom houd ik mijn voordeur inmiddels braaf gesloten, lach ik vriendelijk naar de camera onder het balkon en zorg ik dat geen enkele hybride wagen zijn parkeerplek blokkeert. Wel moet ik elke ochtend mijn moeder bellen, zodat ze weet dat ik er nog ben. Er worden wel vaker lichamen in kelders gevonden in de buurt van België.

Cato Boeschoten

3HOOG

Door Ype
Driessen

René

Jurre

Merel

Harrie

Feest!!!

Ik was bij het feest! Haha, en jullie allemaal niet! Tja, dames en heren, ik lees mijn e-mail óók in de vakantie. Want ons illustere Hoge College zou wel eens iets belangrijks rond kunnen sturen. Zoiets moet je nooit uitsluiten, toch? En inderdaad, daar kwam de uitnodiging voor het personeelsfeest, na de academische opening. Dus ik vul het elektronische formuliertje in, meld dat mevrouw B. ook meekomt (die laat zich de UM-feestjes nooit door de neus boren) en mocht me dus aan het begin van de avond bij de ingang van de Berg melden. Met de andere *lucky bastards* die op tijd hadden ingetekend. Want vol=vol, zelfs aan een universiteit die "open en inclusief" wil zijn, zo lees ik in het nieuwe vijfjarenplan; maar daarover een volgende keer.

Wij schrijden dus het bordes op en wat nóóóit gebeurt, gebeurde nu wel: twee opperbazen die mij persoonlijk de hand drukken bij de toegangsdeur! Ik was er zo opgewonden van dat ik niet kon kiezen, links Germanicus, rechts Nick Boss. Heb daarom van beiden maar de uitgestrekte hand gegrepen, ze stonden het met een glimlach toe. (Heb nog wel een kleine suggestie: waarom voortaan niet iedere werkdag verwelkomd door een van onze drie toppers? Het gaat de kwaliteit van onze ambtelijke adviezen ten goede komen, reken maar!)

Die bestuurlijke glimlach was er voor de rest van de avond niet meer af te beitel. Kwam dat omdat ze niet in de rij voor de barbecue hoefden te staan? Omdat ze een rijkelijk gevuld bordje kregen aangereikt door een ondergeschikte, met elk drie stukjes vlees in plaats van de twee voor het voetvolk? Ik weet het niet hoor, heb niks gezien, maar mevrouw B. en ik hebben toch een dik half uur in slakkengang naar voren mogen schuifelen in een rij die nog het meest aan een Russische gaarkeuken deed denken. Niet

getreurd, ondertussen gemoedelijk gebabbeld met collega's, gezamenlijk gefoeterd op de onverlaten die een rechtstreekse sluiptrouwe naar de bbq op de parkeerplaats benutten, iets waarvoor wij ons moreel gezien te hoog achtten, dus dat schiep nog eens een extra band. Wat moet me verder van het hart? Een paar observaties:
- Germanicus die ritmisch met de muziek meedeint als zuster Miranda eraan komt. U weet wel, de verpleegkundige opgeleide directeur bij de psychologen. Zij swingt eventjes mee, het duurt maar een fractie van een seconde maar het was, hoe zal ik het zeggen, ronduit ontroerend.
- Heren collega's die een glaasje lusten, die ik (wegens opspelende prostaat vaak naar de wc) bij een urinoir zie staan en als ik na een half uurtje terugkom staan ze er nog.
- Germanicus die later op de avond ruim een uur innig gearmd staat met de nieuwe psychologiedecaan Anita Jansen. Het gezelschap heeft

een hoop lol, maar erger is dat redacteurs van dit zogenaamd onafhankelijke blad dat u nu leest zich erbij voegen en mee gniffelen. Ik zou niets meer geloven van wat er deze en volgende weken in staat.

- Nog erger is dat de mij begeleidende redacteur, die lange met bril die nooit meer dan wat komma's verplaatst, is waargenomen in een langdurig tête à tête met de meer dan charmante nieuwe rector, aan de rand van het feestgedruis. Waar blijft de professionele distantie? En wie verkocht hier zijn ziel aan wie?

- Een skifflegroepje dat zo zacht speelt dat het bijna zielig is.

- Dansende collega's van wie ik niet wist dat ze meer dan hun mond konden bewegen. Met die spirit kunnen we er weer vijf jaar tegenaan.

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder